

Ewa Szary

"O gatunkach polskiej poezji
futurystycznej. (Komunikat)",
Grzegorz Gazda [w:] "Z polskich
studiów slawistycznych", Warszawa
1972 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 15/46, 132

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(I) GAZDA Grzegorz: O gatunkach polskiej poezji futurystycznej. (Komunikat). W: Z polskich studiów slawistycznych. Seria 4. Prace na VII Międzynarodowy Kongres Slawistów w Warszawie 1973. (Cz.2). Nauka o literaturze. Warszawa 1972. Polski Komitet Slawistów PAN, s. 235-239.

Szkic historycznoteoretyczny, którego przedmiotem jest "poetyka gatunków" w obrębie jednego z kierunków polskiej poezji w dwudziestoleciu międzywojennym. Działania polskich futurystów w zakresie "poetyki gatunków" można - zdaniem autora - ujmować w trzy grupy zjawisk: 1) realizacja formuł gatunkowych pochodzenia ludowego, uwarunkowana ucieczką od cywilizacji i zwrotem ku folklorowi (ballada, pieśń, kolęda); 2) realizacja formuł gatunkowych o tradycji retorycznej, odpowiadająca poezji "masowego odbiorcy" (hymn, oda, manifest); 3) nadawanie utworom i tomikom nazw gatunkowych opozycjonujących nową i starą poezję (futuryzje, futuryzy).

BP/46/15

E.Sz.

(I) KASZYŃSKI Stanisław: Z problematyki polskiej tragedii narodowej. W: Z polskich studiów slawistycznych. Seria 4. Prace na VII Międzynarodowy Kongres Slawistów w Warszawie 1973. (Cz.2). Nauka o literaturze. Warszawa 1972. Polski Komitet Slawistów PAN, s. 215-220.

Próba ukazania historii polskiej tragedii narodowej okresu klasycystycznego, od czasów reformy teatru szkolnego Konarskiego do "Barbary Radziwiłłówny" Felińskiego, szczytowego osiągnięcia gatunku. Starając się określić odrębność poetyki polskiej tragedii w stosunku do jej wzorca francuskiego, autor widzi w niej przede wszystkim formę dramatu politycznego, podporządkowanego dydaktycznemu programowi kształtowania postaw obywatelskich, zmieniającemu się w zależności od warunków historycznych. W konkluzji - stwierdzenie, że zamiar stworzenia polskiej tragedii narodowej został zrealizowany tylko częściowo, gdyż anachroniczna na tle ówczesnych tendencji w sztuce teatralnej formuła estetyki klasycystycznej skazała tę formę dramatyczną na szybkie obumarcie.

BP/46/16

M.J.